

чала, чието назоваване и постулиране би означавало именно да посочим „фукоянския“ срыв, разрыв и прекъсване на дискурса, а то ще рече – да попаднем в парадигматичния образ на Яворовата поезия, образ, от който максимално желаем да се отгласнем. Разбира се, набеждаването на поемата „Милица“ за едно от възможните начала, но не и за тоталното изтръгване от нищото, т.е. приемането ѝ за условен, а не безусловен семантичен модел на една от коренищните Яворови структури, има своето основание в конкретната текстовост на поета. Поне що се отнася до символиката *облак*, поемата се уповава на употребата ѝ в няколко предходни творби – „Пред тъмничний зид“ (1896), „Към морето“ (1899), „Като звезда светла“ (1899), „Есенни мотиви“ – II (1900)³⁵. И ако, въпреки предубедеността към категорично отсечените начала, все пак сме склонни да признаем някакво от-почване, от-прищване в семантичния развой на лексемата *облак*, мислим, че то определено се съдържа в стихотворението „Пред тъмничний зид“: „виси там облак на небето / и скрива светлий рой звезди“. В тази творба *облакът* не е нищо повече от подчинен, спорадично появил се елемент в потенциално безкрайната като разгръщане верига от сравнения, т.е. *облакът* е един от „заковаващите“ нагледни на имплицитания в текста символ *граница*, чиято експлицитна и най-ярка манифестация е образът *тъмничний зид*. (Нека напомним как в „Калиопа“ *границата* по аналогичен начин бе набелязвана в безкрайната протяжност на сравнението, състоящо се от вариативни сюжетни структури, т.е. как потенциално нарастваше броят на нейните означаващи – „перде“, „завеска“, „решетка“, „поток“ и т. н.) В ранното стихотворение поетът все още не е завладян от своя импровизаторски дар – достатъчни са два почти клиширано звучащи нагледа („облак на небето“; „скала сред морето“), за да подхранят сугестията на *тайнствения зид*. Важно е да отбележим, че, макар и подчинено илюстративен, с неразвити значения в текста, *облакът* е въведен априорно като съставка на означаването на *тайната*, или по-